

Capitolul 4 versetele 12 la 14: *Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi.*

Apostolul revine la suferințele celor credincioși în această lume: am putea spune, la tema principală a acestei cărți. El a vorbit despre ele deja în capitolele 2 și 3. Eu cred că aici stau în legătură cu »sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape«, de la începutul acestei secțiuni a scrisorii (versetul 7).

Întreg timpul creștinismului, timpul existenței Adunării pe pământ, poartă acest caracter al »ultimei ore«¹. Este timpul respingerii totale a lui Dumnezeu prin lepădarea Domnului Isus. Nu mai urmează nicio altă perioadă, în care omul să fie pus la probă, probabil numai în ultimele momente ale Împărăției de o mie de ani, când pentru scurt timp se va oferi oamenilor, care vor trăi pe pământ, ocazia să arate ce influență a avut asupra inimii lor domnia binecuvântată de o mie de ani a Domnului Isus (Apocalipsa 20, 7-9). Dar aceasta nu este o probă în adevăratul sens al cuvântului. Li se va oferi numai prilejul să descopere starea inimii lor, după ce ei au fost constrânși timp de o mie de ani, să se supună, căci orice neascultare devenită cunoscut, va fi pedepsită imediat cu moartea (Psalmul 101, 4-8; Isaia 66, 24).

Dar cu toate că tot timpul creștinismul poartă acest caracter al „sfârșitului”, există totuși o gradare. »Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cum vă spuneau că în *vremurile din urmă* vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.« (Iuda 17-18) Timpul din urmă al creștinismului va fi timpul cel mai rău, nu numai în ce privește starea lumii, ci în creștinismul însăși se va arăta decăderea de la Dumnezeu (1 Timotei 4; 2 Timotei 3). Este adevărat că decăderea se va arăta pe deplin abia după ce va fi luat din calea ei ceea ce o împiedică (2 Tesaloniceni 2, 2-7), deci abia după răpirea Adunării.

Aceasta înseamnă și că judecata lui Dumnezeu va avea loc pe deplin abia *atunci*, acum ea are loc numai ca principiu al guvernării lui Dumnezeu. »Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu« (versetul 17). Marea înștiințare a acesteia, distrugerea Ierusalimului, urma să aibă loc la câțiva ani după aceea, și credincioșii iudei, cărora le-a scris Petru, tocmai din cauză că erau credincioși *iudei* și creștinismul în timpul acela era privit de cea mai mare parte dintre națiuni ca fiind o sectă iudaică, vor avea parte în cea mai mare măsură de urmările judecății lui Dumnezeu asupra poporului necredincios.

Inima firească poate să înțeleagă greu că aceia care sunt legați cu Acela căruia »toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ« (Matei 28, 18) trebuie să sufere. Cât de greu a fost deja pentru credincioșii dintre iudei să înțeleagă că Ierusalimul și Templul vor fi nimicite prin judecata lui Dumnezeu. Mulți dintre ei, dacă nu chiar cei mai mulți, nu erau eliberați de iudaism, ci erau plini de râvnă pentru Lege (Faptele Apostolilor 21, 20). Că ei, cei care au primit pe

---

¹ Ca să spunem mai corect: din momentul în care a început decăderea și mulți anticriști s-au descoperit în mijlocul celor credincioși. Dar aceasta a avut loc deja la scurt timp de la început (1 Ioan 2, 18).

Domnul ca pe Mesia trimis de Dumnezeu, sufereau, da, trebuiau chiar să sufere în mod deosebit, deoarece L-au primit, era greu de înțeles pentru inima lor sărmană. Cine putea să-i înțeleagă mai bine decât Petru! Nu a spus el însuși Domnului: »Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!« (Matei 16, 22) S-a gândit el în aceste momente la acele clipe din trecut? Și s-a gândit el la cuvintele de mustrare, pe care i le-a spus Domnul atunci? El și-a învățat lecția și dorea s-o dea mai departe.

Hristos a primit toată puterea în cer și pe pământ; El este Împărat și Preot! Dar El exercită acum numai lucrarea de Preot. El nu stă încă pe Tronul Lui (Matei 25, 31), ci pe Tronul Tatălui Său (Apocalipsa 3, 21). Cu toate că El este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7, 21), El exercită lucrarea de preot al lui Aaron, și anume, pentru cei ce au nevoie de ajutor într-o lume, care este comparată cu o pustie (Evrei 4, 16).

De aceea, cine a primit pe Hristos, are parte de locul pe care El l-a avut aici pe pământ, și pe care îl mai are încă – locul lepădării. De aceea el va avea parte și de urmările care decurg din acest loc – suferința pe care Domnul a îndurat-o aici pe pământ (Filipeni 3, 10).

Desigur el nu are parte de suferințele pe care Domnul le-a îndurat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Aceasta a fost o chestiune unică între Dumnezeu și El. În general toate suferințele vin din mâna lui Dumnezeu. Fără aprobarea Lui nu ar fi existat nicio suferință pentru Domnul și nu ar exista nicio suferință pentru noi. Dar suferința pentru păcatele noastre a venit direct de la Dumnezeu. La aceasta noi nu putem avea parte – ar însemna iadul pentru noi.

Domnul a suferit însă și pentru neprihănire, și în privința aceasta noi nu numai că putem avea parte de suferință, ci o avem chiar (2 Timotei 3, 12). Apostolul a vorbit despre aceasta în capitolul 2 și 3. Domnul a suferit și din cauza dușmăniei și a lepădării Sale, din cauza a ceea ce era El. Și de aceasta putem avea parte. Dacă ne facem public una cu El în lumea care L-a răstignit, atunci și noi vom avea parte de ură și vom fi lepădați. Despre aceasta vorbește apostolul aici. Aceste suferințe pun credința la încercare mai mult decât suferința pentru neprihănire. Nedreptatea este în conflict cu simțămintele naturii noastre noi, și chiar a simțămintelor firești ale omului sincer. Dar suferința pentru Domnul este urmarea, atunci când public ocupăm locul împreună cu El și mărturisim public despre El. Este în legătură cu dragostea noastră pentru El și părtașia practică cu El.

De aceea apostolul le aduce aminte în primul rând, că ei sunt prea iubiți. Ei sunt iubiți cu o dragoste divină, a cărei origine este în El Însuși. Aici este iarăși cuvântul „agape”; vezi explicațiile de la versetul 8 și capitolul 2, 11.

După ce privirea lor a fost îndreptată spre dragostea lui Dumnezeu, le poate prezenta de ce Dumnezeu permite ca ei să fie prigonii. Prigonirile vin, cei drept, de la o lume care urăște pe Hristos, dar ea nu ar fi în stare să facă ceva, dacă Dumnezeu nu i-ar permite. Vedem aceasta foarte clar la Domnul Isus. Oricât de mare a fost dușmănia și furia dușmanilor Lui, ei nu au putut face nimic înainte de a fi »sosit ceasul« (Marcu 14, 41). De aceea Domnul zice mulțimii care a venit să-L prindă: »Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului« (Luca 22, 53).

Dumnezeu a permis prigoana îngrozitoare »ca să vă încerce«. Nu erau lucruri mărunte, ci, după cum redă cuvântul „foc”, erau prigoane grele. Cuvântul grecesc se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Apocalipsa 18, 9, 18. În Septuaginta se folosește de două ori, și anume pentru cuptorul de topit, în care

se topește aurul și argintul pentru curățire (Psalmul 66, 10, Proverbe 27, 21). Tot așa îl folosește Duhul Sfânt și aici prin Petru. Prigonirile aveau scopul să verifice pe credincioși, ca să-i curețe. Un exemplu foarte clar în privința aceasta găsim în Apocalipsa (Apocalipsa 2, 4,10). Când Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi, Domnul permite un necaz de zece zile prin diavolul, ca s-o aducă înapoi.

În istoria lui Iov vedem cum Dumnezeu folosește pe Satana, ca să-Și atingă țelul cu Iov. Tot așa Domnul permite ca dușmănia lui Satana și a lumii, care este guvernată de el, să aducă prigoană asupra celor credincioși, pentru ca planurile lui cu privire la ei să se împlinescă. În greutăți ei devin eliberați de lume și de lucrurile pământului și sunt aduși mai aproape de Domnul, deoarece ei simt mai bine dependența lor.

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea ... Ferice de cel ce rabdă ispita! Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor care-L iubesc.« - »Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare« (Iacov 1, 2-12, Iacov 5, 10-11; Romani 5, 3-5). Cu cât încercarea este mai grea, cu atât binecuvântarea este mai mare pentru cel ce rabdă ispita!

Petru a știut din experiență, că nu încercarea în sine este periculoasă, ci când noi înșine ajungem să fim ispitiți! Domnul l-a atenționat, dar din păcate fără succes (Luca 22, 40). Petru s-a încrezut în propria putere și s-a bazat pe dragostea lui pentru Domnul. Bazându-se pe acestea, a căutat locul de ispită, ca să arate, că dacă toți Îl vor părăsi pe Domnul, el nu-L va părăsi. Rezultatul a fost, că el s-a lepădat de trei ori de Domnul, și chiar cu un jurământ.

Dacă Domnul ne pune la încercare, prin puterea Lui vom putea rămâne în picioare și Îl vom glorifica. Dar noi înșine nu avem nicio putere. Cum să ne păzească Domnul, dacă noi mergem pe un drum al încăpățănării și încrederii de sine? În acest caz El trebuie să permită, ca nebunia noastră să devină vizibilă și astfel noi să învățăm ce este firea noastră pământească. »Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare ... Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion« (Psalmul 84, 4-7).

Dar cât de mare este harul care ne ridică, atunci când am căzut! Domnul merge împreună cu Petru pe tot drumul reabilitării lui, oricât de adânc s-ar coborî el (Luca 22, 32,34,61). După aceea îl prezintă fraților lui, încredințându-i oile și mieii Lui (Ioan 21, 15-19). Conștiința lui a fost așa de desăvârșit curățită prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos (Evrei 10, 2 și următoarele), că el acuză deschis pe iudei, că ei s-au lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele Apostolilor 3, 14).

În afară de aceasta, aceste suferințe pricinuite de prigonire erau o împărtășire a suferinței lui Hristos. Aceasta ne aduce în părtășie directă cu Hristos Însuși! Consecința este o bucurie deosebită a inimii, nu numai în veșnicie, ci deja acum aici pe pământ.

Domnul Însuși a spus: »Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii« (Matei 5, 10). Petru nu a uitat aceasta și el le-a scris deja: »Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați« (capitolul 2, 19-21). - »Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!« (capitolul 3, 14).

Dar Domnul a spus în continuare: »Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi« (Matei 5, 11-12). Și Petru explică credincioșilor, căora le scria (și totodată și nouă), că părășia la suferințele lui Hristos – să suferi pentru Numele lui Hristos – are ca urmare o binecuvântare deosebită; în mod deosebit în slavă, dar și aici pe pământ.

S-a spus, că participarea la suferințele lui Hristos (versetul 13) și batjocorirea în (sau: pentru) Numele lui Hristos (versetul 14) nu este același lucru. Versetul 13 s-ar referi atunci mai mult la suferința din pricina neprihănirii, din care cauză și Hristos a suferit, și versetul 14 la suferința propriu-zisă pentru El.

Este adevărat, că noi putem avea părășie cu El în suferința pentru neprihănire. Dar după părerea mea, din context este pe deplin clar, că versetul 14 este o explicație la versetul 13. Versetul 12 vorbește deja despre prigonire, și versetele 13 și 14 continuă aceasta. În afară de aceasta, suferința pentru neprihănire este în mod obișnuit o chestiune personală, în timp ce prigoana lovește de cele mai multe ori pe credincioși împreună. Și aici se pare că înseamnă suferința pentru *toți*: »focul din mijlocul vostru«!

Așa cum s-a spus, suferința din pricina neprihănirii este consecința naturii noastre noi, care vrea să facă binele și să reveleze felul de gândire al Domnului Isus Însuși, deoarece *El* este viața nouă (Coloseni 3, 4)! Dar suferința pentru Numele Domnului ne aduce în legătură directă cu El. Este urmarea legăturii noastre cu El și a dragostei și credincioșiei noastre față de El, și este evident, că ea are o deosebită valoare pentru Domnul și ne aduce într-o părășie deosebită cu El, deoarece în acest caz este vorba de El personal. Vedem aceasta din cuvintele Domnului, pe care le-am citat deja. În legătură cu suferințele din pricina neprihănirii, El vorbește despre „cei” („aceia”), dar la suferințele pentru El, spune „voi” (Matei 5, 10-12). Suferința pentru El vorbește despre prețul pe care noi trebuie să-l plătim pentru umblarea împreună cu El.

Cuvântul »dimpotrivă« (versetul 13) redă un contrast pronunțat. În loc să privești suferința pentru Hristos ca fiind ceva străin, trebuie să te bucuri în ea! Cuvântul arată și că suferința stă acum într-o anumită relație cu bucuria, de care se va avea parte cândva. Găsim aceasta în mod repetat în Scriptură. »Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare«. - »Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi«. - »Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, etc.« - »Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri« (Romani 8, 18; 2 Timotei 2, 12; 2 Tesaloniceni 1, 6; Matei 10, 32).

Domnul simte suferința pe care o îndură ai Săi pentru El, ca fiind a Lui proprie. Vedem aceasta clar în cazul vestitorilor Evangheliei Împărăției din rămășița iudaică în timpul Necazului cel mare (Matei 25, 40). Dar cu privire la noi înseamnă mult mai mult! Noi am fost făcuți una cu El, așa cum Domnul a spus clar lui Pavel, atunci când I s-a împotrivit pe drumul Damascului (Efeseni 5, 30; Faptele Apostolilor 9, 4-5).

Da, ce motiv este acesta, să nu te miri de suferințe și să nu dai înapoi dinaintea lor, dacă sunt pentru Numele Domnului, ci, dimpotrivă, să te bucuri

în ele! Așa cum am văzut, prin suferințe ne purificăm. Și în afară de aceasta ele ne unesc practic cu Hristos: acum, în lepădarea Sa (Filipeni 3, 10), dar prin aceasta, în curând, și în gloriificarea Sa. Această slavă va fi descoperită în curând. Ea va fi veșnică, în opoziție cu suferința scurtă de aici. Cuvintele »bucurați-vă« sunt la imperativ prezent (forma de poruncă la timpul prezent). Este deci o poruncă, să ne bucurăm permanent. Aceasta va avea ca urmare, că noi ne vom bucura cu o bucurie nespus de mare la arătarea lui Hristos. Căci atunci Domnul va răsplăti pe deplin credințioșii noștri. Bucuria noastră nu va mai fi atunci împiedecată prin amintirea necredințioșiei noastre și a înclinației noastre reduse de a avea parte de suferințele Domnului.

Versetul 14 arată și o altă binecuvântare, care este legată de suferințele Domnului. Aceste suferințe sunt numite aici: »batjocoriți pentru Numele lui Hristos«. Domnul Însuși spune ce înseamnă cuvintele »în Numele Său«: »pentru că sunteți ai lui Hristos« (Marcu 9, 41). Așa cum am văzut la Saul, Domnul privește, când suntem prizonieri, *pentru că* Îl recunoaștem, ca și cum El Însuși ar fi prigonit (Faptele Apostolilor 9, 4-5). Noi suntem reprezentanții și martorii Lui pe pământ. Dacă *din pricina aceasta* suntem prizonieri, atunci prigoana este îndreptată în realitate împotriva Lui. Dar această prigoană dovedește totodată, că noi de arătăm ca reprezentanții și martorii Lui! Credințioșii lumești, care nu revelează pe Hristos în viața lor, nu sunt prizonieri! Atunci noi suntem fericiți. În limba greacă lipsesc cuvintele „de voi”. Prin aceasta accentul se pune pe »ferice«.

Apostolul Pavel ne îndeamnă: »Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui« (Evrei 13, 13). Scriptura spune despre Moise: »El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire« (Evrei 11, 26). El nu a socotit *bogăția* lui Hristos ca fiind mai mare decât bogăția Egiptului, ci el a considerat ocară lui Hristos mai mare decât *bogățiile* Egiptului. El nu a fost așa de nebun, cum suntem noi deseori, când ne gândim numai la prezent. El s-a gândit și la viitor. Și nu numai atât. Cine poate descrie fericirea, când ai părtășie cu Domnul, chiar și în cele mai mari greutăți? Se pot compara bogățiile pământului cu această bucurie? Domnul Însuși a spus (Matei 5, 11), și Duhul Sfânt o repetă, că de suferința pentru El este legată o bucurie mare. Apostolii »s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui« (Faptele Apostolilor 5, 41). Filipenilor li s-a dat *harul* »cu privire la Hristos, nu numai să creadă în El, ci și să pătimească pentru El« (Filipeni 1, 29)! Nu este aceasta și experiența noastră personală? Nu este inima deseori cea mai fericită, când suntem batjocoriți pentru Numele Domnului, de exemplu, când împărțim pliante și oamenii nu numai că refuză să le primească, ci fac și remarci batjocoritoare? Cum este posibil așa ceva? Răspunsul este dat aici: »Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste voi!«

Numele lui Hristos aduce batjocură asupra martorilor Lui aici în lume. Hristos nu mai este în lume, ci în slavă. De acolo, de la Tatăl Său (Ioan 15, 26) – și Tatăl în Numele Său (Ioan 14, 26) – a trimis pe Duhul Sfânt, pentru ca El să fie în noi și cu noi în veac. Aceasta este pecetea asupra mântuirii noastre înfăptuite, arvuna moștenirii noastre (Efeseni 1, 14) și cele dintâi roade (Romani 8, 23) ale slavei care va veni. El a venit ca să glorifice pe Domnul (Ioan 16, 24). El lucrează în noi, ca noi să revelăm pe Hristos. Când suntem batjocoriți, El se face una cu sentimentele noastre, pentru ca suspinele noastre să aibă un caracter divin și nu egocentric (Romani 8, 26), și ne întărește cu toată puterea slavei Sale. El lucrează în noi un sentiment de bucurie, de acum și până în veșnicie, prin

aceea că El este puterea divină din noi, care ne face apți să savurăm slava personală a Domnului Isus în părtășia noastră cu El (Ioan 4, 14), și să savurăm mai dinainte binecuvântările cerului (Ioan 7, 38). Locuirea Duhului Sfânt în noi și tot ce rezultă din aceasta, este acum, după ce mântuirea a fost înfăptuită, partea fiecărui credincios. Dar aici ea este pusă în mod deosebit înaintea ochilor aceluia care au parte de prigoane mari, pentru ca prin aceasta inimile lor să fie îmbărbătate. Cu siguranță Duhul Sfânt lucrează în mod deosebit în inimă, când ea se află în astfel de împrejurări. Hristos nu poate să nedreptățească și va da din belșug aceluia care, fără să țină seama de urmări, nu Îl nedreptățesc ci se dedică în totul Lui.

La Ștefan vedem cum aceasta devine vizibil și în exterior. »Toți cei ce ședeau în Sobor, s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.« Când mai târziu scrâșneau din dinți împotriva lui și îl omorau cu pietre, se spune despre el: »Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”« (Faptele apostolilor 6, 15; 7, 54-60)!

Să nu gândim că aceasta a fost o mare excepție! Ne-a fost dată ca o ilustrație cu privire la ceea ce Petru scrie aici, și ea este valabilă pentru fiecare din noi. Mulți martiri au dat aceiași mărturie, nu numai la moartea lor.

Conținutul ultimei propoziții din versetul 14 este în concordanță cu conținutul Sfintei Scripturi (Iacov 2, 7). Dacă cei credincioși sunt prigoniiți, Domnul Isus și Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu sunt batjocoriți de prigonitori. Dar El este glorificat de cei prigoniiți. Ei arată, ce Persoană minunată este Domnul, prin faptul că ei vor să îndure toate acestea pentru El (Faptele Apostolilor 23, 9). Ceea ce ei revelează arată că Duhul Sfânt poate să lucreze în creaturi slabe, așa cum suntem noi.

Capitolul 4, versetele 15 și 16: *Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.*

Verbele „a suferi, a-i fi rușine, a slăvi” sunt la imperativ (forma de poruncă). Deci nu sunt simple dorințe, a căror împlinire este lăsată la bunul plac al fiecăruia, ci sunt porunci (1 Corinteni 5, 9-13; Efeseni 4, 28)!

Cât de serios este faptul că celor credincioși trebuie să li se spună astfel de lucruri! Dar nu știm de la noi înșine, că noi suntem capabili *de orice lucru*, dacă nu suntem în părtășie cu Domnul, ca El să ne păzească (Romani 7, 18; 2 Samuel 12, 9)?

Este adevărat că Domnul a fost pus în rândul făcătorilor de rele. El a fost răstignit între doi tâlhari, și iudeii puteau alege între El și criminalul Baraba (Marcu 15, 28; Matei 27, 38; Luca 23, 25,33). Dar El era Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele Apostolilor 3, 14)! El nu era un ucigaș, ci era Acela, care a dat viața tuturor celor care au crezut în El. El nu a fost un hoț, ci a fost Marele Dătător, care a dat tot ce a avut, ca să ne mântuiască și care după aceea ne dă toate comorile lui Dumnezeu! Cât de nepotrivit este, când cineva, care Îi poartă Numele (creștin), este un ucigaș, un hoț, sau un făcător de lucruri rele! Să ne

ajute Domnul, ca noi niciodată să nu furăm, nici măcar din lucrurile care aparțin Domnului – bani, dar și sentimentele noastre, timpul nostru, puterea noastră; și ca noi să nu ucidem niciodată, nu numai trupește, ci și spiritual, să nu fim făcători de rele, adică, să nu facem lucruri care nu sunt bune.

Cuvântul „ca” se întâlnește înaintea cuvintelor ucigaș, hoț, făcător de rele și înaintea expresiei »unul care se amestecă în treburile altuia«. Aceasta arată că ultimul are un alt caracter decât în cazul primelor trei cuvinte. Cuvântul grecesc este „alotri-episkopos” și se întâlnește în Noul Testament numai aici. Cuvântul „episkopos”, în afară de locul acesta, se mai întâlnește în Faptele Apostolilor 20, 28; Filipeni 1, 1; 1 Timotei 3, 2; Tit 1, 7; 1 Petru 2, 25. Înseamnă „supraveghetor”. Din acest cuvânt a derivat cuvântul „episcop”. „Alotria” înseamnă „lucruri străine”. Luate împreună, aceste cuvinte înseamnă „cineva, care ca supraveghetor se amestecă în lucruri care nu-l privesc”. Deoarece se credea, că aceasta nu este așa de grav ca crima, furtul și facerea răului, și de aceea nu pot fi numite împreună, s-au căutat tot felul de interpretări, și unii au tradus cu „insistent plictisitor, răzvrătitor, unul care dorește binele altuia, revoluționar, unul care se amestecă peste tot”. Înțelesul simplu este cel pe care l-am dat mai sus, și nu văd niciun motiv pentru ca să se renunțe la el.

Nu cunoaștem noi toți din experiență răul acesta? Cât de ușor ne preocupăm cu problemele altora, cu care de fapt noi nu avem nimic a face. La unii dintre noi, și în mod deosebit la surori, se vede deseori (1 Tesaloniceni 4, 11; 2 Tesaloniceni 3, 11; 1 Timotei 5, 13). Tot ce este altfel, decât ei gândesc, este greșit. Ei cred că au dreptul să judece și să critice totul. Câtă suferință nu a rezultat din aceasta! Să nu încercăm să decidem în viața altuia. Avem destul de lucru cu noi înșine, cu familiile noastre și cu afacerile noastre. În mod obișnuit, acela care se preocupă cu lucrurile altuia este delăsător în ceea ce privește pe ale lui.

Cuvântul »creștin« se mai întâlnește, în afară de locul acesta, numai în două locuri în Faptele Apostolilor (capitolul 11, 26 și capitolul 26, 28). Este un nume, pe care păgânii l-au dat celor credincioși. Faptul că Agripa îl folosește, dovedește că el era deja încetățenit, și Duhul Sfânt îl preia aici.

Inițial a fost probabil așa. Ca aproape întotdeauna în formele de regim despotice (Daniel 3, 6), și în împărăția romană a fost năzuința statului să se divinizeze cezarul. Prin aceasta ascultarea față de legi era nu numai o obligație politică, ci și una religioasă, în felul acesta era mai ușor să se păstreze ordinea. Cezar este în greacă „kaisar” (Matei 22, 17), și cei care se închinau cezarului erau numiți „kaisarianos”. În concordanță cu aceasta, cei care se închinau lui Hristos au fost numiți „christianos”. Ce onoare a fost pentru credincioșii din Antiohia, că legătura lor cu Hristos era așa de evidentă, că ei au fost numiți de către păgâni după Numele Lui.

Așa cum am spus, Duhul Sfânt a preluat acest nume, dar nu în sensul devalorizat, pe care îl are astăzi. Oricine nu este iudeu sau păgân, este numit astăzi creștin. Dar Scriptura înțelege prin creștin, numai pe acela care a crezut pe deplin Evanghelia și de aceea se bazează pe Hristos și lucrarea Lui de la cruce, atât cu privire la păcatele lui, cât și cu privire la natura lui veche, rea. O astfel de persoană este pecetluită cu Duhul Sfânt și este recunoscută de Scriptură ca creștin (Romani 8, 9).

În zilele când scria Petru, era periculos să fi creștin. Creștinii erau cunoscuți – pe drept – că aveau un alt Împărat decât cezarul (Faptele Apostolilor 17, 7). Ei mărturiseau pe Hristos, ca fiind Acela care are toată puterea, și care va reveni

să preia domnia asupra lumii! Nu este de mirare, că romanii îi considerau dușmani ai statului, cu toate că nu era necesar și nu corespundea realității. Și nu este de mirare că iudeii s-au folosit de această ocazie, ca să ațâțe mulțimea și regimul împotriva celor credincioși.

Cei necredincioși considerau deci mărturisirea apartenenței la Hristos ca un fel de trădare de țară. Și aceia, care aveau o părere bună despre ei, îi considerau proști și rămași în urmă: „Poți să-ți păstrezi convingerile pentru tine, dacă observi că prin ele produci neazuri altora, și ei nu le înțeleg!” Nu este și astăzi aceeași reacție, când cineva mărturisește despre Hristos?

Dar Scriptura spune, să nu ne rușinăm, dacă suferim ca creștini, căci prin aceasta ne arătăm că aparținem Domnului Isus și recunoaștem autoritatea Lui asupra noastră și asupra tuturor lucrurilor. Nu este nici cel mai mic motiv să ne rușinăm (Filipeni 1, 29). El este nu numai cea mai înaltă Persoană în tot universul, ci și cea mai minunată (Efeseni 1, 20-22)! Îngerii puternici Îl adoră și consideră cea mai mare onoare să-I slujească (Evrei 1, 6). S-a apropiat ziua în care orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi, că El este Domnul (Filipeni 2, 9).

Cu cât Îl vom mărturisi mai mult și vom suferi mai mult pentru El, și prin acesta vom dovedi cât de mult Îl iubim, cu atât mai mult Dumnezeu va fi glorificat. Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați«. El n-I L-a dat, pentru ca noi să ne punem toată încrederea în El, și anume, pentru viața de acum și pentru viața viitoare. Dacă Îl mărturisim cu bucurie, vom dovedi că am crezut Cuvântul lui Dumnezeu, și în ceea ce el spune cu privire la Domnul. Dumnezeu va fi glorificat prin aceasta. El va fi glorificat, dacă devine vizibil, că noi credem Cuvântul Său!

În afară de aceasta, Scriptura ne spune, că noi putem să mulțumim lui Dumnezeu, dacă suntem învredniciți să suferim pentru Hristos (Filipeni 1, 29). Fiecare pământească nu poate spune așa ceva. Dar dacă inima noastră este umplută de slava Domnului, atunci vom putea s-o facem (Filipeni 3, 7-11). Despre apostoli se spune, că s-au bucurat, că au fost învredniciți să sufere batjocura pentru Numele Lui, atunci când au fost biciuiți (Faptele Apostolilor 5, 41)!